Nr. 9

26 FEBRUARI 1966
VERSCHIJNT
WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

Hier heeft de keeper de bal voor het nakijken, als hij hem tenminste nog kan zien door al het stof.

koning voetbal heeft een motor gekocht

Een aanval wordt opgezet. De back staat gereed om zo mogelijk in te grijpen.

Er zijn mensen die vinden dat sintelbaanraces en motorcrosses eigenlijk niet spannend genoeg zijn. Zij vonden het enige jaren geleden dan ook nodig eens iets meer te doen dan alleen maar heel hard rijden, al was het dan ook zo nu en dan door modder, kuilen en mul zand. Zij vonden een nieuwe sport uit: motorvoetbal. Een sport die de sensatie van voetbal én rokende, stofspuitende motoren combineert. In vele landen bestaan al bloeiende motorvoetbalclubs, vooral in Frankrijk, waar deze sport erg populair is. Er is zelfs een internationale organisatie gesticht, die zich met deze sport bezighoudt.

Het is duidelijk dat de spelregels van het gewone voetbal ingrijpend veranderd moesten worden, voordat de eerste aftrap kon geschieden. Het spel wordt gespeeld door twee teams, die ieder bestaan uit vijf motorrijders, waaraan toegevoegd twee monteurs, want de motoren moeten voortdurend in prima conditie zijn om de slopende strijd, die in totaal zeventig minuten duurt, vol te kunnen houden. Er zijn twee rustpauzes van ieder tien minuten. De gebruikelijke opstelling is als volgt: drie spelers in de voorhoede, één in de achterhoede en één man, met motorfiets, in het doel. Verder is bepaald, dat de motoren een cilinderinhoud van 250 cc moeten hebben en dat zij niet zwaarder mogen zijn dan negentig kilo.

Het gaat er in deze sport nogal hard aan toe. Het is daarom aan te bevelen je scheenbeschermers niet thuis te laten en in ieder geval een extra sterke valhelm mee te nemen. Als je bedenkt dat een score van vijfentwintig tegen vier beslist geen uitzondering is, zul je wel begrijpen, hoe opwindend deze sport kan zijn. Bovendien worden er op het betrekkelijk kleine veld dikwijls snelheden van over de vijfenzeventig kilometer per uur bereikt. Er wordt dus nogal wat geëist van de behendigheid van de spelers, die onder het rijden door, waar je op zich al heel je aandacht bij nodig hebt, bovendien nog met de voeten de bal moeten spelen. Zij hebben echter één geluk: zij hoeven op het veld nooit hun hand uit te steken.

DINKIE

DOOR CAROL VOGES

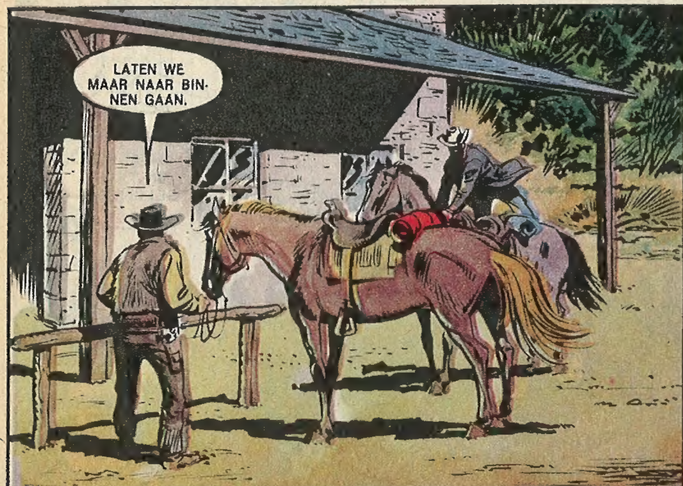

de geest van de
Llano Estacado

DAAR GAAT HIJ!
ERG SPRAAKZAAM IS HIJ NIET!
ARRANZ-65

LATEN WE MAAR NAAR BINNEN GAAN.

IS HIER NOG PLAATS VOOR ONS?
ER IS HIER GEEN PLAATS VOOR SCHURKEN!

MAAR, MENEER HELMER, WIJ ZIJN GEEN BANDIETEN!
GEEF HUN EEN TAFEL EN EEN KAMER. HET ZIJN MIJN VRIENDEN.

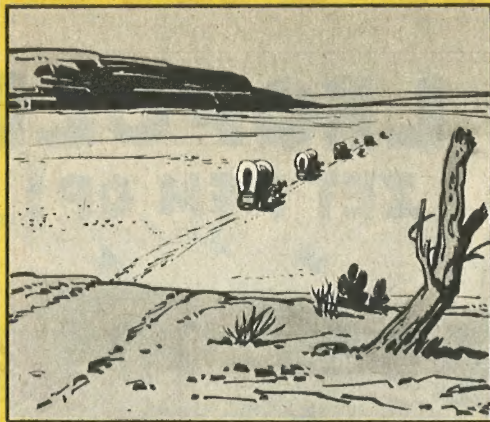

OLD SHATTERHAND!
IK BEN BLIJ U WEER TE ZIEN!

DE OUDE HELMER IS EEN BEETJE WANTROUWEND. HIJ WIL GEEN BOEVEN IN ZIJN HERBERG.

IK ZAL JULLIE AAN MIJN VRIEND BLOEDIGE VOS VOORSTELLEN.

BLOEDIGE VOS! U BENT NOG WEL WAT JONG OM ZO'N NAAM TE DRAGEN!

DAT IS EEN NARE GESCHIEDENIS. MAAR OMDAT U DE VRIENDEN VAN OLD SHATTERHAND BENT, ZAL IK ZE U VERTELLEN.

EN BLOEDIGE VOS VERTELT: TIEN JAAR GELEDEN TROKKEN MIJN OUDERS EN ENKELE VRIENDEN DOOR DE WOESTIJN...

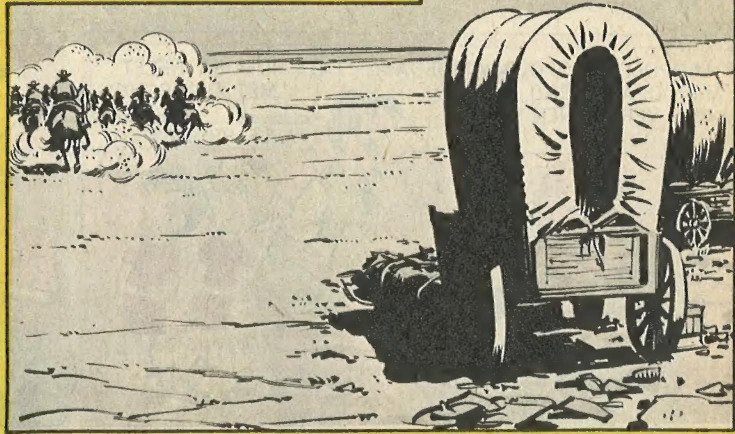

MAAR NA EEN TOCHT VAN VELE DAGEN...
MAMMA, DUURT DE REIS NOG LANG?
IK VREES DAT WE VERDWAALD ZIJN, MIJN KIND!

IK WAS TOEN ACHT JAAR OUD...
IK KAN NIET VERDER! IK HEB DORST!
ER IS GEEN WATER MEER, JONGEN!

WELDRA WEIGERDEN DE PAARDEN VERDER TE GAAN EN DE MENSEN VIELEN UITGEPUT NEER...

TOEN KWAMEN DE ROVERS OP ONS AF. ZE HADDEN VOORAF ALLE RICHTING-AANWIJZERS WEGGEHAALD!

ZE PLUNDERDEN ONZE WAGENS...

...EN GINGEN ERVANDOOR MET HUN BUIT...

TOEVALLIG KWAM DE OUDE HELMER LANGS DIE PLEK...
WAT EEN ONGELUK! ARME MENSEN!

DIT KIND LEEFT NOG!

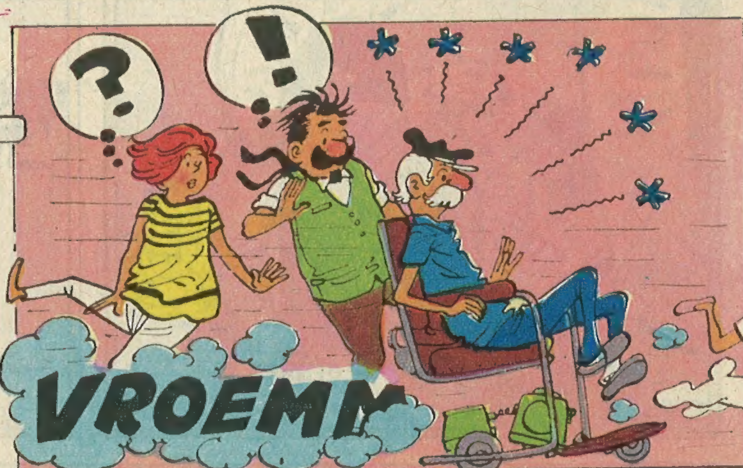
Zo sprak Tata-

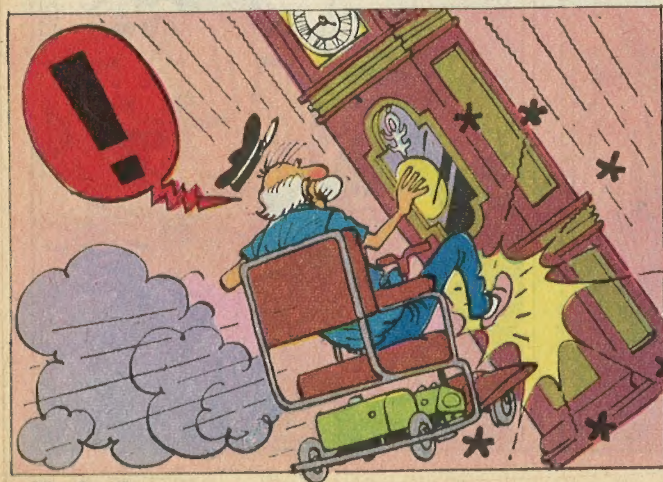

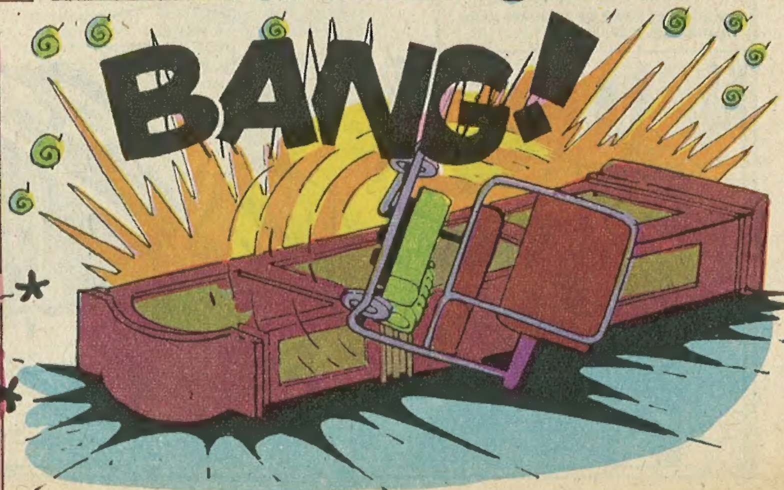

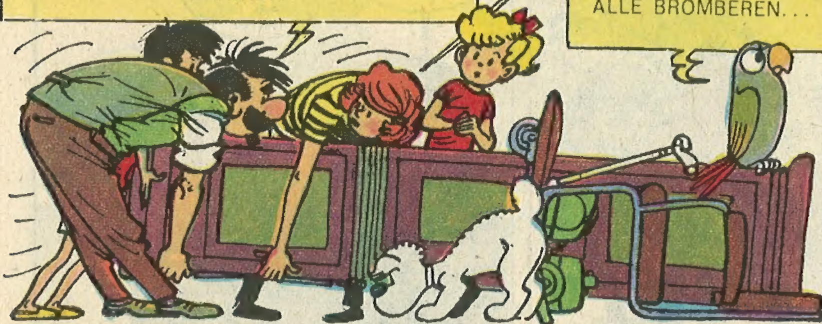

roemba

een avontuur van Tom en Tanja

Onze vrienden hopen op het spoor te komen van markies Weidedans.

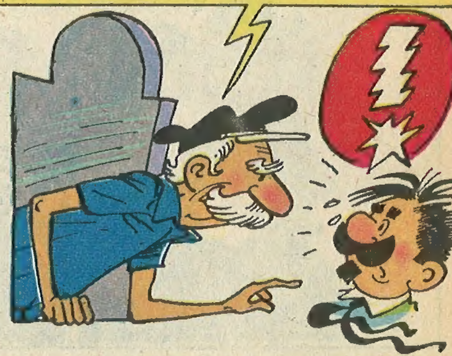

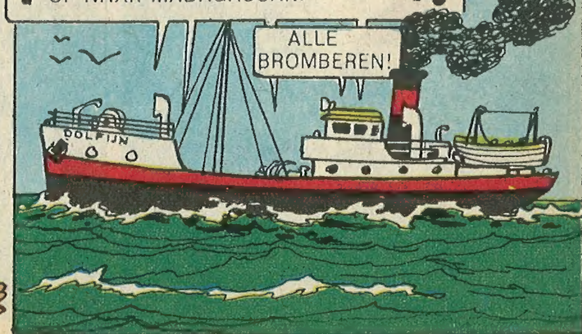

RAADSELS ROND DE EDELWEISS-SCHOOL

Vicky Brin, de nieuwe leerling, blijkt in een opvoedingsgesticht te hebben gezeten. . .

EEN POOSJE LATER. . .

. . . EEN FIJNE MIDDAG VOOR DE VRIENDINNEN.

IK HEB ALTIJD MOEITE GEHAD MET LEREN, MAAR JA, WAT DOE JE ER-AAN?

DAN MOET JE NU EENS EXTRA JE BEST DOEN. DAT ZAL JE VADER OOK FIJN VINDEN.
MIJN VADER?. . . BAH!

TJONGE, HET IS AL BIJNA DONKER!

O, KIJK EENS WAT EEN PRACHTIGE ETALAGES!

IK KRIJG VAN MIJN VADER EEN DRAAGBARE RADIO!

MACHTIG! DAN KUNNEN WE ER MET ZIJN ALLEN STIEKEM NAAR LUISTEREN!

OPEENS. . .
VICKY!

VICKY BRIN! WAT IS DE WERELD TOCH KLEIN!

MIMI! IK DACHT DAT JIJ NOG ALTIJD IN HET GESTICHT ZAT!
IK BEN ER NET UIT! WAT VOER JIJ TE-GENWOORDIG UIT?

IK ZIT OP EEN KOST-SCHOOL. . .

OP EEN KOSTSCHOOL? HA, HA, HA! DE ONTEMBARE VICKY BRIN OP EEN KOSTSCHOOL! DAT IS HELEMAAL HET EINDE, ZEG!

De club van vijf in:

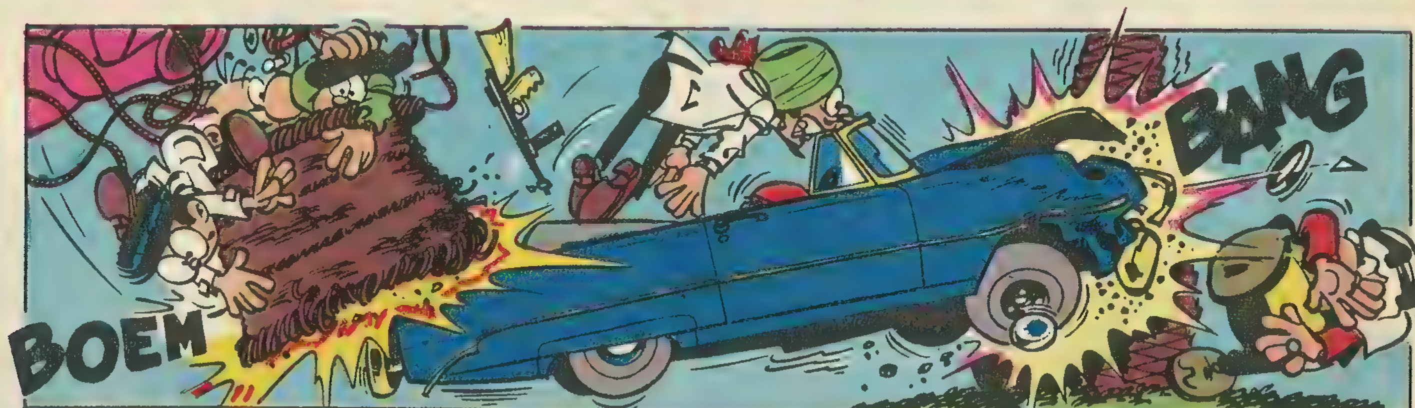

race naar de zon

Wanhopig geworden door het mislukken van zijn plannen neemt Tribhor Touhtt zelf het heft in handen...

PSST, BALTHASAR! IK GELOOF DAT WE WEER FOUT ZITTEN! DIE PALMEN, AL DIE TULBANDEN... **WE ZITTEN IN INDIA!!**

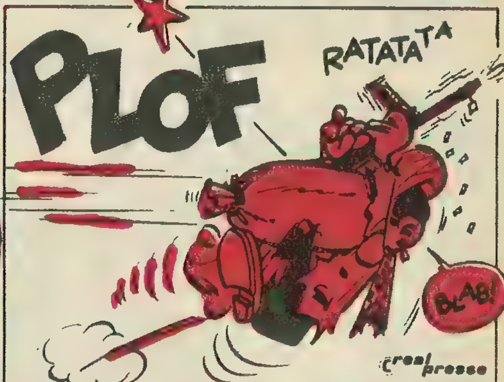
WELNEE, PIOEN! KIJK DAAR EENS; DAAR IS RIK! WE HEBBEN EINDELIJK ONS DOEL BEREIKT!

BRAVO, JONGENS! JULLIE KOMEN PRECIES OP TIJD! JULLIE HEBBEN EEN RAMP VOORKOMEN DOOR HIER OP DIT MOMENT TE LANDEN!

WIJ?

DAT GAAT ZO MAAR NIET. IK ZAL...

PAS OP! BUKKEN!

ONZE LAATSTE ZAK BALLAST! DAT HEBT U SCHITTEREND GEDAAN, MENEER DE BALLON-VAARDER!

IK BEN EEN GE-BOREN ATLEET, AL ZEG IK HET ZELF!

PRECIES OP DE KALE SCHEDEL VAN TRIBHOR TOUHTT!

IK BEKEN! HOORT U! IK BEKEN!

WIJ HEBBEN DEZE HEREN VOOR U VERZAMELD. ZE LAGEN OVERAL LANGS DE WEG. IK HOOP DAT ZE COMPLEET ZIJN!

ZE ZIJN ER ALLEMAAL! DE HELE BENDE!

EEN FIJN CADEAU, VINDT U NIET?

62

HET SCHIJNT DAT HET HELE KOMPLOT NU IS OPGEROLD. MIJN BESTE WENSEN, HOOGHEID!
MOCHT ER NOG EENS IEMAND ZO IETS VAN PLAN ZIJN, DAN KENNEN WIJ DE TECHNIEK!

DAAR HOEF JE NIET BANG VOOR TE ZIJN, ABDUL. JIJ WORDT WEER MIJN VIZIER EN ER ZULLEN GEEN AANSLAGEN MEER ZIJN!
?

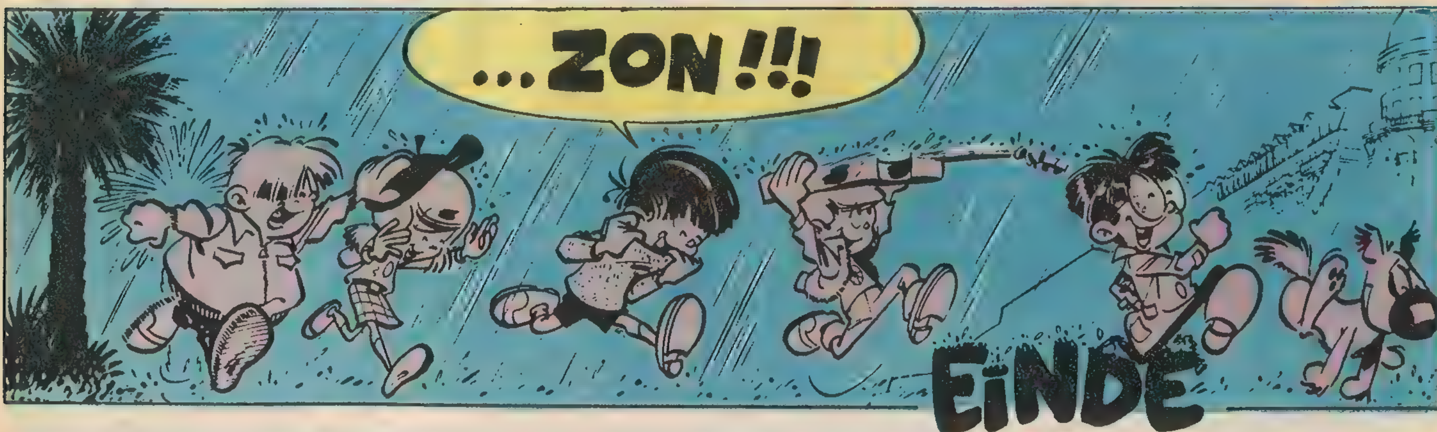

WAAROM DAT ZO IS? OMDAT DE MENSEN IN MIJN LAND VOORTAAN GELUKKIG EN TEVREDEN ZULLEN ZIJN. DEZE REIS HEEFT MIJ VEEL GELEERD. IK BLIJF VOORTAAN THUIS EN ZAL EEN GOEDE EMIR ZIJN!

OVERIGENS HEB IK NOG EEN VERRASSING VOOR JULLIE... VRIENDEN, IK DEEL U MEE DAT IK GA TROUWEN MET DE LIEVE JUFFROUW ESPERANZA...
O, HOOGHEID...
HOERA!

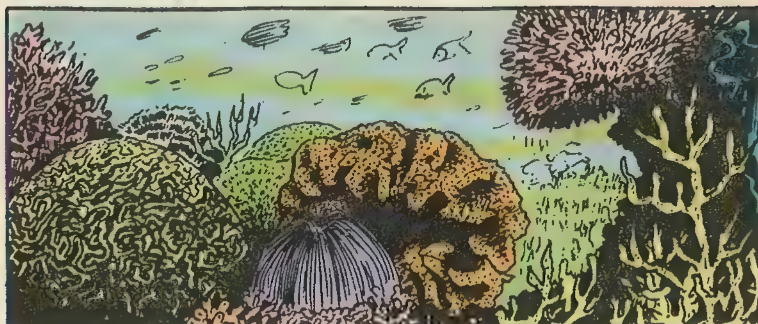

PRACHTIG! IK BELAST ME MET DE ORGANISATIE VAN DE FEESTELIJKHEDEN! HET ZAL EEN GROOTS FEEST WORDEN!
MOOI ZO! IK NODIG U EN UW HELE GROEP UIT VOOR EEN BEZOEK AAN MIJN LAND!

WAT ONS BETREFT, HOOGHEID, WIJ WENSEN U HET ALLERBESTE TOE. HELAAS MOETEN WE STRAKS WEER NAAR SCHOOL, DUS KUNNEN WE VAN UW UITNODIGING GEEN GEBRUIK MAKEN...

WIE WEET, MISSCHIEN KRIJGEN WE TOCH NOG OOIT DE KANS U OP TE ZOEKEN. VOOR HET OGENBLIK NEMEN WIJ NU AFSCHEID VAN U. WE GAAN VLUG GENIETEN VAN ONZE LANG VERBEIDE VAKANTIE IN DE...

...ZON!!!
EINDE

wereldquiz

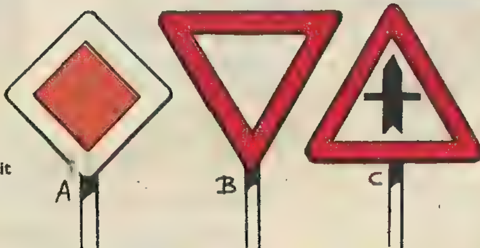
1. Welke diertjes hebben deze wonderlijke vormen op de zeebodem gebouwd?

2. Van welk eiland is dit meisje afkomstig?

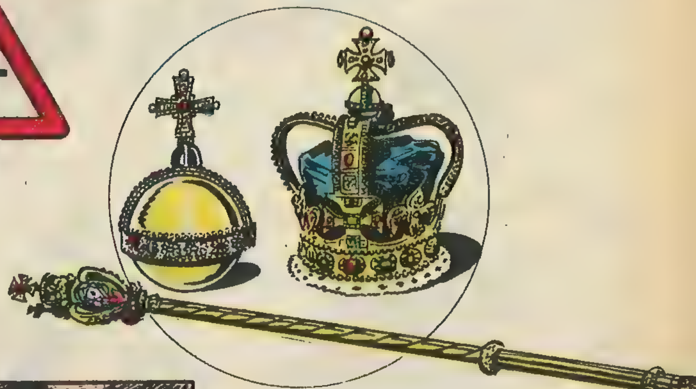
3. Dit zijn de eerste mensen die in een ruimteschip om de aarde vlogen. Wat is hun naam?

4. Wat betekenen deze verkeersborden?

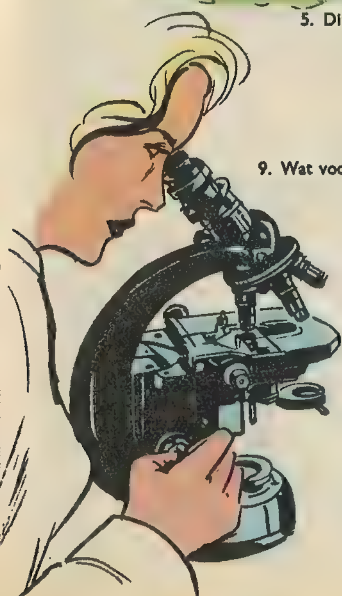
5. Dit bouwsel is een...

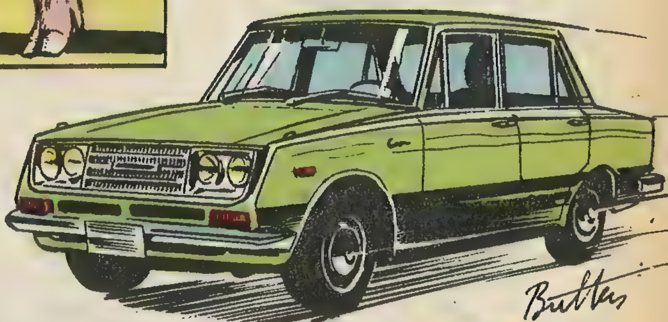
7. Hoe heten deze symbolen van het koningschap?

6. Bij welk dier horen deze poten?

9. Wat voor instrument is dit?

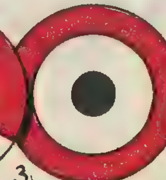

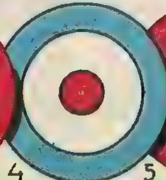
8. Deze auto is een:
a. Ford Falcon
b. Fiat 2300
c. Toyota Corona
d. Rover 2000

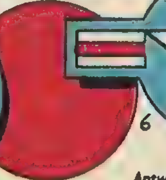

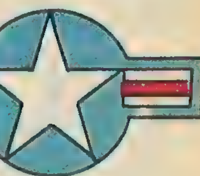

10. Van welke landen zijn deze luchtvaartemblemen?

Antwoorden op bladzijde 30.

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

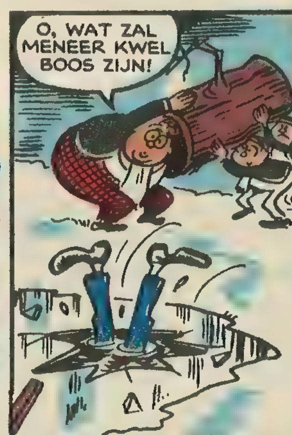

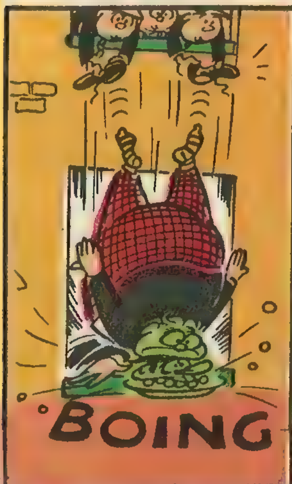
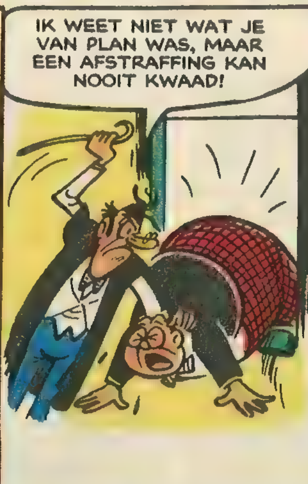

ZAL IK HET ETEN OPDIENEN, MENEER?
JA, MAAR NIET VOOR DEZE JONGENS! ZE GAAN ZONDER ETEN NAAR BOVEN!

ALS IN DE KAMER VAN DE JONGENS HEERLIJKE GEUREN VAN BENEDEN DOORDRINGEN, KRIJGT BILLIE EEN IDEE...
SNUF

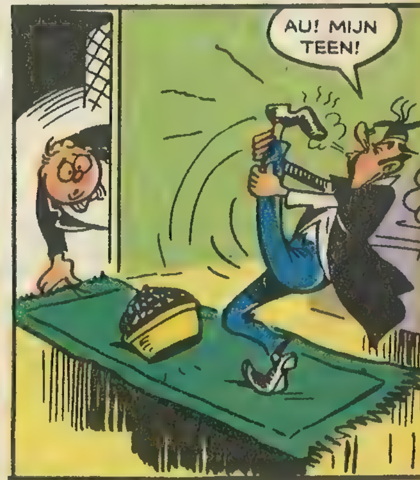
LAAT ME VOORZICHTIG ZAKKEN, JONGENS, DAN PAK IK WAT ETEN ALS MENEER KWEL NIET KIJKT!

DAT ZIET ER HEERLIJK UIT, JUFFROUW! HET ZAL BEST SMAKEN! IK ZAL DE VOGELTJES BUITEN OOK WAT GEVEN!

BOING

IK WEET NIET WAT JE VAN PLAN WAS, MAAR EEN AFSTRAFFING KAN NOOIT KWAAD!

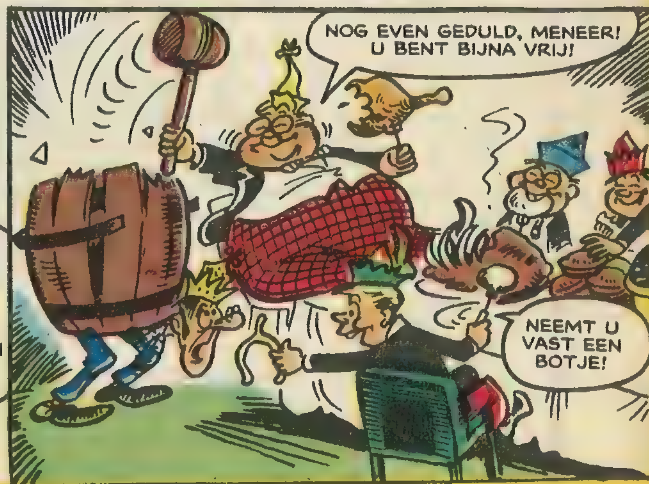
ZO, EN NU GA IK HET VLEES AANSNIJDEN!
IK VERSTOP DEZE TAART IN DIE REUZENKNALBONBON!

MENEER, MAG IK ALSTUBLIEFT DIE REUZENKNALBONBON HEBBEN?
VOORUIT DAN MAAR.

MAAR WE ZULLEN HEM VOLGENS OUD GEBRUIK EERST SAMEN DOORMIDDEN TREKKEN!
EH... GOED.

HELP
KNAL
DAAR HEB JE MIJN KOSTELIJKE TAART!

AU! MIJN TEEN!

ZONDE VAN DIE TAART! IK ZAL HEM MAAR MEENEMEN!

HELP! IK ZIT VAST!
WE ZULLEN U BEVRIJDEN ALS U ONS VERGEEFT EN WE AAN TAFEL MOGEN KOMEN!

NOG EVEN GEDULD, MENEER! U BENT BIJNA VRIJ!
NEEMT U VAST EEN BOTJE!

Korte inhoud: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, zijn nichtje Pollie, sergeant Trott, Pollies vader, en soldaat Pilchard moeten met een groep soldaten onder leiding van vaandrig Boscowen prins Louis, zoon van de Spaanse koning Carlos, van zijn kasteel naar de havenplaats Aguilea brengen, vanwaar hij naar Engeland zal worden gebracht om te voorkomen dat hij in handen van Napoleon valt. De prins wordt later overvallen door bandieten. Pollie en Olivier weten hem weer te bevrijden. Sergeant Trott en soldaat Pilchard voegen zich bij hen en ze besluiten de prins op eigen gelegenheid naar Aguilea te brengen. Onderweg sluit het Engelse echtpaar Perkins met hun hond Flash zich bij hen aan. In Aguilea verstoppen ze zich in een vissersboot en varen daarmee naar het Britse fregat* Dolfijn, *dat voor de havenmond is verschenen.*

pollie en olivier als lijfwacht

door David Scott Daniell • illustraties Doughty

„Polly and Oliver pursued", uitgave van Jonathan Cape, Londen

HOOFDSTUK 10

Het Gulden Vlies

De *Dolfijn* had op het punt gestaan om weg te zeilen, toen de kustbatterij van Aguilea het vuur had geopend. Aanvankelijk beschouwde kapitein Blake deze aanval als een nutteloze uitdaging, omdat hij zich ver buiten het bereik van de vijandelijke kanonnen bevond. Of misschien was het de bewoners van het fort er ook alleen maar om te doen hem te laten merken dat hij er beter aan deed niet dichterbij te komen. Daarna rapporteerde de uitkijk dat hij een vissersboot in het vizier had gekregen, die zijn uiterste best scheen te doen het fregat te bereiken. De kapitein wierp een blik op het naderende vaartuigje, kwam tot de slotsom dat er iets niet in de haak was en gaf bevel de topzeilen te reven. Het was hem opgevallen dat de vissersboot niet alleen een groot zeil voerde, maar dat ook een paar van de opvarenden wanhopig aan het roeien waren. Verder was het weldra duidelijk dat de kustbatterij niet op de *Dolfijn* vuurde, maar op deze vissersboot. En tenslotte ontdekte kapitein Blake de schoener, die uit de richting van de haven kwam en die de boot met grote snelheid achternaging.

„Luitenant Marston," zei hij, „breng onmiddellijk drie kanons in stelling en probeer die schoener tegen te houden."

Het bevel werd in een oogwenk uitgevoerd. De bemanning was goed geoefend en in minder dan geen tijd werd het eerste salvo afgevuurd. Vol spanning werd het neerkomen van de kogels gevolgd en er klonk gejuich, toen de schoener bij de derde serie schoten werd getroffen en met flapperende zeilen slagzij begon te maken. Zelfs kapitein Blake liet een goedkeurend gebrom horen, ofschoon zijn humeur nog steeds te lijden had van de minder prettige ervaringen die hij deze morgen had opgedaan. Ondertussen kwam de vissersboot langzaam maar zeker dichterbij. Vaandrig Boscowen stond het vaartuig aan de reling door een kijker gade te slaan.

„Wel heb ik van mijn leven!" riep hij plotseling uit. „Laat sergeant Trott daar nu aan het roer zitten."

„Sergeant wie?" vroeg de kapitein nors. „Wat bedoel je?"

„Een van mijn ondergeschikten, kapitein. Ja, hoor. En hij heeft soldaat Pilchard bij zich. Wacht eens, daar zie ik tamboer Crow en Pollie Trott warempel ook."

„Die sergeant van u heeft ons dan een mooi oponthoud bezorgd," mopperde kapitein Blake. „Maar wat mij betreft, mag hij ook mee naar Engeland varen. Een paar extra-matrozen kan ik wel gebruiken." Hij wendde zich tot de officier van de wacht. „Die boot is nu veilig buiten het bereik van de kustbatterij en de schoener is machteloos. Laat de kanons maar weer vastzetten. Als de boot langszij ligt, kun je die mensen aan boord nemen en inschrijven als leden van de bemanning."

„Tot uw orders, kapitein," zei de luitenant. Nadat hij zich ervan had overtuigd dat zijn bevelen prompt werden uitgevoerd, trok de kapitein zich in zijn hut terug.

„Ik zie dat er ook een vrouw in de boot zit," meldde vaandrig Boscowen aan de officier. „En een hond."

„Ik denk niet dat de kapitein het erg op de aanwezigheid van een vrouw heeft begrepen," antwoordde luitenant Marston. „En ik weet wel zeker dat hij in geen geval een hond aan boord wil hebben."

Nog steeds stond Boscowen de boot door zijn kijker te begluren. „Maar daarmee zijn we er nog niet," hernam hij. „Ik zie ook een verfomfaaid jongetje. Lieve help, zou dat. . ."

„Wat zegt u? Een jongetje?"

Boscowen kon een glimlach niet onderdrukken. „Inderdaad," herhaalde hij, „een verfomfaaid jongetje."

„Nou, daar zal de kapitein dan gelukkig mee zijn," meesmuilde de officier van de wacht. „Een vrouw, een hond en een jochie."

„Ik vermoed dat uw kapitein vreemd zal opkijken," zei de vaandrig terwijl hij zijn kijker in elkaar schoof. „Maar om een heel andere reden dan u denkt." Hij snelde naar de plek waar de opvarenden van de vissersboot aan boord van de *Dolfijn* zouden worden gehesen.

Toen sergeant Trott als eerste voet aan dek had gezet, stevende hij regelrecht op de vaandrig af. Hij sprong in de houding en zei: „Sergeant Trott meldt zich, vaandrig."

„Ik ben echt blij dat ik u zie, sergeant. Vertel me meteen eens even: dat jongetje dat u daar bij u in de boot had, is dat. . ."

„Zijne Koninklijke Hoogheid prins Louis van Spanje, vaandrig. Bij dezen breng ik hem overeenkomstig onze orders aan boord van de *Dolfijn."*

„Haal hem meteen eens even hier, sergeant. Uw verhaal hoor ik later wel. Schiet maar gauw op."

De officier van de wacht, die deze laatste woorden had gehoord, tikte Boscowen op de schouder zodra sergeant Trott zich weer had verwijderd.

„U denkt toch zeker niet dat we hier bedelaars aan dek dulden?" vroeg hij uit de hoogte.

„Dat weet ik nog zo net niet," antwoordde Boscowen. „Eerlijk gezegd zoudt u mij een groot plezier doen met even iemand naar de kapitein te sturen en hem te vragen of hij zo goed wil zijn een ogenblik aan dek te komen."

De zeeofficier keek de vaandrig aan alsof hij het in Keulen hoorde donderen. „Heb ik u goed verstaan, vaandrig?" vroeg hij stomverbaasd. „U wilt laten vragen of de kapitein even aan dek wil komen?"

„Precies. En wel zo gauw mogelijk. O ja, dat was ik bijna nog vergeten. Laat hij zijn beste uniform aantrekken en zijn paradezwaard dragen. Als ik u was, zou ik zelf maar even gaan," voegde hij er met een duistere glimlach aan toe.

De officier aarzelde even en snelde toen geheel van zijn stuk de kajuitstrap af.

Even later verscheen de kapitein met gefronste wenkbrauwen aan dek en zijn gezicht werd vuurrood van

kwaadheid toen hij de vaandrig, die hem al zoveel last had bezorgd, in de houding zag staan, met naast zich een jongetje dat er te vies uit zag om met een tang aan te pakken.

Voordat de verontwaardigde gezagvoerder een woord kon uitbrengen, sprak Boscowen. „Het doet me genoegen dat u gekomen bent, kapitein." Hij maakte een diepe buiging voor de jongen. „Koninklijke Hoogheid," hernam hij, „mag ik u kapitein Blake voorstellen van de *Dolfijn*, een van de meest befaamde schepen van de Britse marine?"

De kleine prins glimlachte en stak een groezelig handje uit. De kapitein keek eerst de jongen aan, daarna Boscowen en tenslotte weer het vreemde knaapje.

„Misschien mag ik zo vrij zijn u eraan te herinneren, kapitein," begon Boscowen weer, „dat het de gewoonte is een buiging te maken als een prins van den bloede u zijn hand aanbiedt?"

„Grote goedheid," riep de kapitein uit. Nu pas begon het tot hem door te dringen wat Boscowen hem probeerde duidelijk te maken. „Dus dit is. . ."

„Inderdaad," antwoordde de vaandrig trots. „Dit is Zijne Koninklijke Hoogheid prins Louis van Spanje. Overeenkomstig de orders van de admiraliteit heeft hij zich aan boord van uw schip begeven, kapitein."

De kapitein nam zijn hoofddeksel af, propte het onder zijn linkerarm, pakte met zijn sterke, dikbehaarde hand de vingertoppen van de prins beet en boog zich er galant overheen, precies even vormelijk alsof hij een ontvangst op een van de Britse koninklijke paleizen meemaakte.

„Uwe Hoogheid is van harte welkom," zei hij zacht.

„U mooi schip," antwoordde de prins met een vriendelijke glimlach. „Mag ik in palo klimmen?" Hij wees naar de grote mast.

„Zoals Uwe Hoogheid verkiest," antwoordde de kapitein, die rilde bij de gedachte aan het risico dat hij zou lopen als de prins uitvoering gaf aan dit kinderlijke voornemen. „Maar misschien wil Uwe Hoogheid eerst de hut zien die voor Uwe Hoogheid in gereedheid is gebracht?"

De prins kende onvoldoende Engels om te begrijpen wat de kapitein hem voorstelde, maar toen deze een gebaar maakte in de richting van de kajuitstrap, begon hij te vermoeden waar het om ging.

„Gracias, capitán. Dank u wel. Mogen mevrouw Perkins en Pollie ook mee?"

De hele bemanning van de *Dolfijn* volgde het tafereel op eerbiedige afstand met de grootste belangstelling. Het was een zeldzaam gebeuren: de kapitein, die in naam des konings het hoogste gezag aan boord uitoefende, behandelde een klein kind met de allergrootste eerbied. Degenen die de prins een etmaal lang gezelschap hadden gehouden, werden er opeens weer aan herinnerd, welk een uitzonderlijke positie hun vriendje in de maatschappij innam. Toen mevrouw Perkins en Pollie bij de kapitein werden ontboden, maakten zij voor Zijne Hoogheid dan ook een onderdanige buiging en begroetten eerst daarna de gezagvoerder van het schip. Op diens verzoek volgden zij de prins naar beneden. De officier van de wacht diende hen als gids.

„Wel, wel, zo komt tenslotte toch nog alles op zijn pootjes terecht," zei

Even later verscheen de kapitein met gefronste wenkbrauwen aan dek.

de kapitein tegen Boscowen, toen het gezelschap zich had teruggetrokken. ,,Wie had dat kunnen denken. Ik ben zeer benieuwd naar het rapport van uw sergeant. Als u tenminste niet op het standpunt staat dat ik daar niets mee te maken heb. Hoe oud zou die prins wel helemaal zijn? Een jaar of vier?"

,,Dat neemt niet weg, kapitein, dat hij een zoon is van koning Carlos de Vierde van Spanje en dat hij tot de geëerde gasten van koning George van Engeland behoort."

Dit bracht de kapitein de instructies in herinnering die hij had ontvangen voor de ontvangst die de prins aan boord van de *Dolfijn* behoorde ten deel te vallen. Hij liet een officier komen en deelde fluks enkele bevelen uit. De kanonniers werden ontboden en kregen opdracht eenentwintig saluutschoten af te vuren. De Spaanse vlag werd gehesen en de mariniers moesten in het geweer komen om een erewacht te vormen, voor het geval de prins deze wenste te inspecteren. Verder werd de bewaking van de hut van de hoge gast geregeld, er werd een adelborst aangewezen om als adjudant van de prins te dienen en er werd bij de scheepskleermaker een uniform voor de kleine Spanjaard besteld.

Terwijl deze bevelen werden uitgevoerd, nam de kapitein Boscowen bij de arm en wandelde enige tijd met hem heen en weer in de luwte van de brug. ,,Ik hoop dat u mijn optreden van vanmorgen vroeg wilt verontschuldigen, vaandrig. Ik neem aan dat u zich wel kunt voorstellen dat het een erge teleurstelling voor me was u te zien verschijnen zonder prins."

,,Dat begrijp ik volkomen, kapitein. Ik vermoed dat u er geen bezwaar tegen zult hebben, dat ik bij de eerste de beste gelegenheid weer aan wal ga?"

,,Natuurlijk niet. Het is van het grootste belang dat het nieuws zo gauw mogelijk aan uw kolonel en aan de generale staf wordt overgebracht. Aangezien Aguilea in Franse handen is, ben ik voornemens naar Ganderia te zeilen. Daar ligt een Brits garnizoen en daar kunt u het schip verlaten. Ik zal opdracht geven om uw manschappen dezelfde verzorging te laten genieten als de leden van mijn bemanning. Wat een geluk dat het allemaal zo goed is afgelopen! Maar misschien wilt u nu eerst liever uw rapport laten uitbrengen? Na afloop zou ik u graag in mijn hut een glas wijn aanbieden."

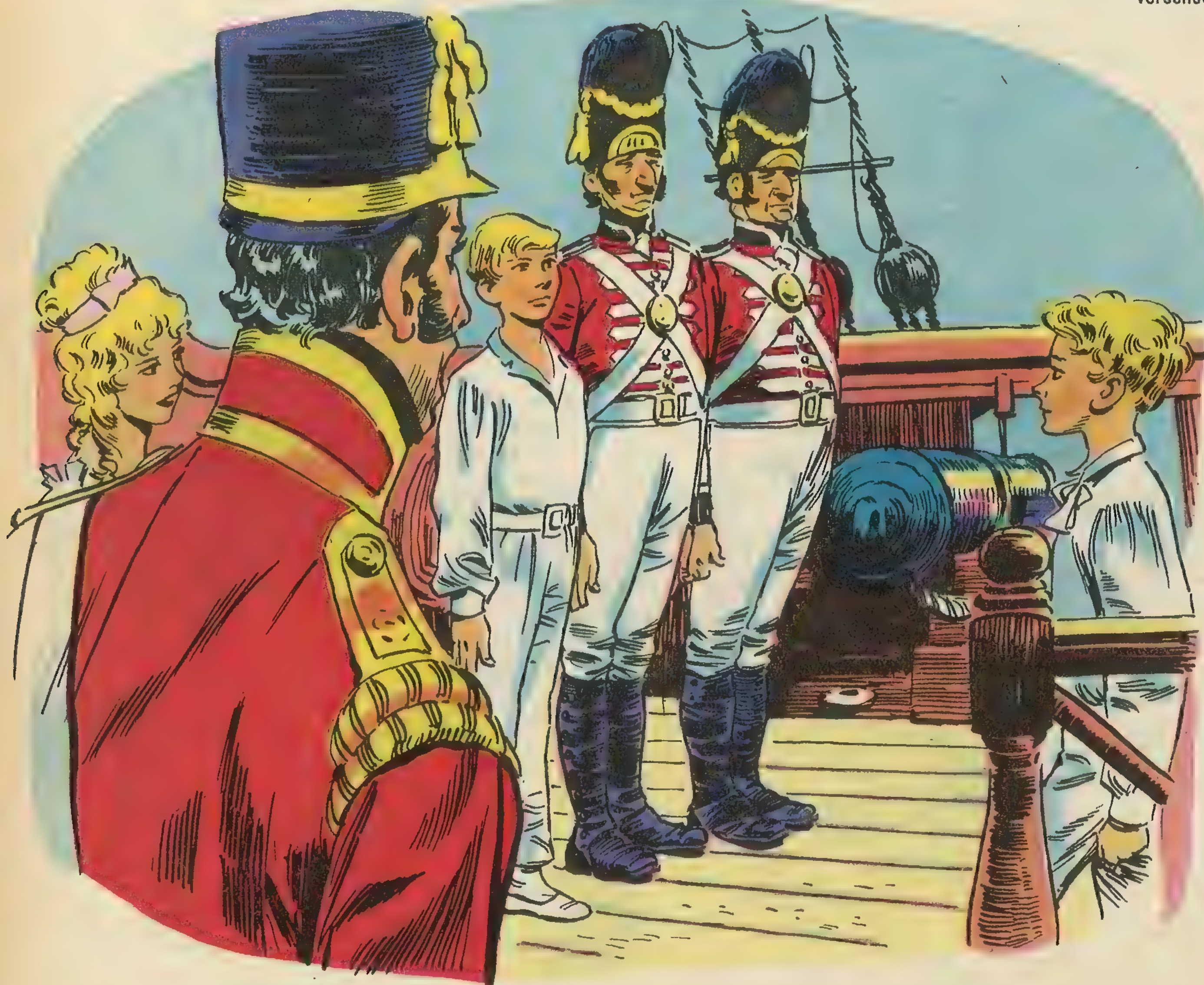
,,Dat zal mij een grote eer zijn, kapitein," antwoordde Boscowen.

Samen namen ze een tijdje de mariniers in ogenschouw, die zich in hun fraaie rode uniformen met blinkende knopen en helder witte gordels in het gelid opstelden, en daarna ging de kapitein naar beneden, terwijl de vaandrig sergeant Trott bij zich ontbood.

Een half uur later kwam soldaat Pilchard Olivier aan dek gezelschap houden. Ze hadden zich allebei heerlijk verfrist, hadden genoten van een overvloedige maaltijd en keken met welbehagen naar de machtige zeilen van de *Dolfijn* en de ingewikkelde tuigage, waarmee een groep matrozen voortdurend aan het werk was.

,,Had jij ooit gedacht dat wij nog eens zeelui zouden worden aan boord

De soldaten stonden netjes in de houding toen de prins verscheen.

van zo'n mooi schip?" vroeg Pilchard.

,,Nee," lachte Olivier. ,,Wat moet het een genot zijn met zo'n prachtig fregat de wereldzeeën te bevaren, hè, oom Pharao?"

,,Och, dat lijkt ook weer mooier dan het is, vermoed ik. De officieren hebben natuurlijk wel een prettig leventje, maar voor de matrozen is het hard werken geblazen, geloof dat maar. Wat niet wegneemt dat er heel wat liefhebberij voor dit vak is. Maar wat mij aangaat, hoe eerder we weer aan wal kunnen gaan, des te liever zal het me zijn. Meneer en mevrouw Perkins blijven de prins gezelschap houden. Hij heeft hun, geloof ik, gevraagd of ze bij hem in dienst willen treden."

,,Dat doen ze vast graag. Dan kan mevrouw Perkins hem nog een beetje meer verwennen! En wat gaat er met Flash gebeuren?"

,,O, die gaat ook mee naar Engeland, hoor. En weet je wat ik nog meer heb gehoord? Jouw aanklacht is ingetrokken. De prins vindt het niet meer de moeite waard om erover te praten. En Boscowen heeft me verteld dat hij van zijn kant ook geen werk zal maken van het feit dat ik Don Diego heb laten ontsnappen. Ik had eigenlijk straf verdiend, want een schildwacht is tenslotte een schildwacht, maar ja. . ."

,,Het was een fout, die iedereen had kunnen maken," zei Olivier grootmoedig.

Pilchard schudde het hoofd. ,,In ieder geval, er wil nu niemand kinderachtig zijn. We hadden bijvoorbeeld ook aan de vaandrig gerapporteerd dat we onze musketten en onze uitrusting waren kwijtgeraakt, en weet je wat hij antwoordde? Dat het hem niets kon schelen, zelfs al hadden we een hele batterij zwaar geschut verloren. Hoofdzaak is dat de prins veilig aan boord is gekomen. De rest in niet zo belangrijk."

,,Ik denk dat we de prins wel zullen missen," peinsde Olivier. ,,Ik vind het een alleraardigst kereltje. En hij is heel wat in zijn voordeel veranderd sinds ik hem voor de eerste keer zag in die tuin van het kasteel."

,,Wat hij allemaal heeft doorgemaakt de laatste dagen, heeft hem als het ware gehard," antwoordde soldaat Pilchard. ,,De scherpe kantjes zijn om zo te zeggen bijgevijld. Wat een belevenis moet dit alles voor hem zijn geweest. Van nu af zal hij niets anders om zich heen zien dan het sjieke deel van de wereld, met alle onderdanigheid en gevlei die bij een hof horen."

,,Die arme prins," besloot Olivier.

Een bevel van de officier van de wacht trok hun aandacht. De commandant van de mariniers marcheerde met stramme pas over het dek. De bemanning van de *Dolfijn*, die in groepjes verspreid had staan praten, in afwachting van het volgende bedrijf van het drama, keek zwijgend toe. De mariniers schouderden hun musketten. Pollie en mevrouw Perkins kwamen vlug de kajuitstrap op. De kapitein stond op de brug met Boscowen naast zich. Ook sergeant Trott en meneer Perkins verkeerden in afwachting van de dingen die komen zouden.

,,Dit is een grote dag voor de sergeant," zei Pilchard zacht.

Op dit ogenblik werd het eerste saluutschot afgevuurd. Precies vijf seconden later volgde een tweede, enzovoort, totdat eenentwintig keer een salvo over het water had gedreund.

Pollie had Pilchard en Olivier in de gaten gekregen en kwam zich bij hen voegen. Haar haar was gekamd en geborsteld, ze had zich lekker gewassen en haar kleren, die van de reis verschrikkelijk hadden geleden, had ze zo goed mogelijk weer in orde gebracht.

,,Jullie moeten allebei op het achterdek komen," zei ze opgewonden. ,,De prins wil afscheid van jullie nemen."

,,Is het echt waar?" vroeg Pilchard verwonderd.

,,Ik heb het zelf van de kapitein gehoord."

,,Denk eraan dat je salueert als je het achterdek op gaat, Olivier," waarschuwde Pilchard. ,,Dat hoort zo bij de marine. Daar mag lang niet iedereen komen, begrijp je? Nou, laten we dan maar gaan."

Op het achterdek aangekomen werden ze door Boscowen in het gelid opgesteld, samen met sergeant Trott. Pollie stond een eindje terzijde en ook meneer en mevrouw Perkins waren uitgenodigd. Ze hielden Flash aan de lijn.

De soldaten stonden netjes in de houding toen de prins verscheen. De kleine Spanjaard zag er van top tot teen verzorgd uit en stapte zelfverzekerd en waardig tussen de zeelieden en militairen door. Hij werd gevolgd door een jonge adelborst, die in zijn nieuwe functie van koninklijke adjudant van trots naast zijn schoenen liep. Hij droeg het rode kistje voor zich uit, dat de prins steeds zo zorgvuldig had bewaard. De mariniers presenteerden het geweer en er werd een saluut met de vlag uitgebracht.

Er werd geen woord gesproken. De enige geluiden die er waren te horen waren afkomstig van het schip, dat zachtjes de golven doorkliefde, voortgestuwd door een heerlijke bries, die nu en dan een katrol deed kraken of een touw langs het touwwerk deed schuren. Slechts het schip zelf en de handen van de matroos die aan het stuurwiel stond, waren in beweging. Daarna deed de jonge prins dapper een paar stappen naar voren. Hij begon op duidelijke toon te spreken, koos zijn woorden zorgvuldig uit en deed zijn uiterste best om zich door de moeilijke uitspraak niet in de war te laten brengen.

,,Sargento Trott, soldaat Pilchard, Olivier en Pollie," zei hij. ,,Ik wil adios zeggen en jullie danken. Jullie mij gered uit handen van bandieten en Franse leger. Nu mij gebracht aan boord van mooi schip, zoals mijn vader bevolen. Ik zal koning George vertellen over jullie allemaal."

Sergeant Trott keek vaandrig Boscowen aan, die hem bemoedigend toeknikte, schraapte zijn keel en zei: ,,Dat is zeer vriendelijk van Uwe Hoogheid."

De prins gaf de adelborst een teken en deze kwam met een vuurrode kleur dichterbij. Prins Louis nam het gouden sleuteltje dat hij nog steeds aan een kettinkje om zijn hals droeg, en opende het kistje.

,,En dan nog iets," ging hij voort. ,,Dit kistje werd gegeven mij door mijn vader. Ik moet het brengen naar de koning van Engeland. Nu ik ga er iets anders mee doen. Ik wil Olivier toekennen een beloning."

Toen vaandrig Boscowen zag wat er in het kistje zat, kon hij niet nalaten een stap naar voren te doen en tegen de prins te zeggen: ,,Neemt u me niet kwalijk, Hoogheid, maar wanneer Zijne Majesteit uw vader u heeft gevraagd om dit mee te nemen naar Engeland. . ."

De prins legde hem met een handgebaar het zwijgen op. ,,Ik zal doen wat ik verkies," zei hij rustig.

,,Maar, Hoogheid, Olivier is maar een tamboer."

De prins antwoordde kort en krachtig: ,,Hij is mijn beste vriend."

Boscowen salueerde stram en trad terug in het gelid. De prins gaf Olivier te verstaan dat hij dichterbij moest komen. De tamboer deed drie flinke stappen naar voren en ging in de houding staan. De prins nam het teken van de orde van het Gulden Vlies, dat schitterde van het goud en van de diamanten, uit het kistje en speldde het Olivier zorgvuldig op de borst. Daarna pakte hij de bijbehorende, brede sjerp en hing hem zijn vriend om de schouders.

,,Vaarwel, Olivier," zei hij.

,,Vaarwel, Hoogheid," antwoordde Olivier, en greep de hem toegestoken kinderhand met beide handen vast.

Het duizelde hem. Terwijl hij strak in de verte keek, stapte hij terug in het gelid.

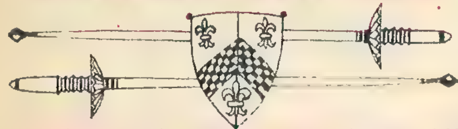
Een uur later werden de soldaten en Pollie met een van de scheepssloepen aan wal gebracht. Er zaten acht zeelieden aan de riemen en er stond een adelborst aan de helmstok. Olivier had een zeildoeken zakje bij zich, dat hij van de kapitein van de *Dolfijn* had gekregen om de versierselen, behorende bij zijn nieuwe orde, in te bewaren. Hij besefte heel goed dat het voor een tamboer geen pas gaf zulk een buitengewoon hoge onderscheiding te dragen. Maar het was een kostbaar souvenir, dat hij zijn hele leven lang met liefdevolle zorgen zou omringen — als herinnering aan een nobele, dappere, kleine prins.

EINDE

een YANKEE

aan het hof van KONING ARTHUR

NAAR DE ROMAN VAN MARK TWAIN

Koning Arthur is samen met de Amerikaan Hank als boer verkleed op pad gegaan, maar komt in opstand tegen zijn eigen wetten, als hij belasting moet betalen...

DIT WAS EEN HARDE LES VOOR ME, MAAR IK WOU ZELF HET LEVEN VAN MIJN VOLK ERVAREN.
DENKT U DAT U GENOEG WEET, KONING ARTHUR?

JA, GENOEG OM EEN ANDERE KONING ARTHUR TE WORDEN, DE SLECHTE WETTEN TE VERVANGEN DOOR NIEUWE EN MIJN VOLK VRIJHEID TE GEVEN!

EN IK VERZEKER JE DAT DEZE WETTEN RECHTVAARDIG ZULLEN ZIJN!
?!

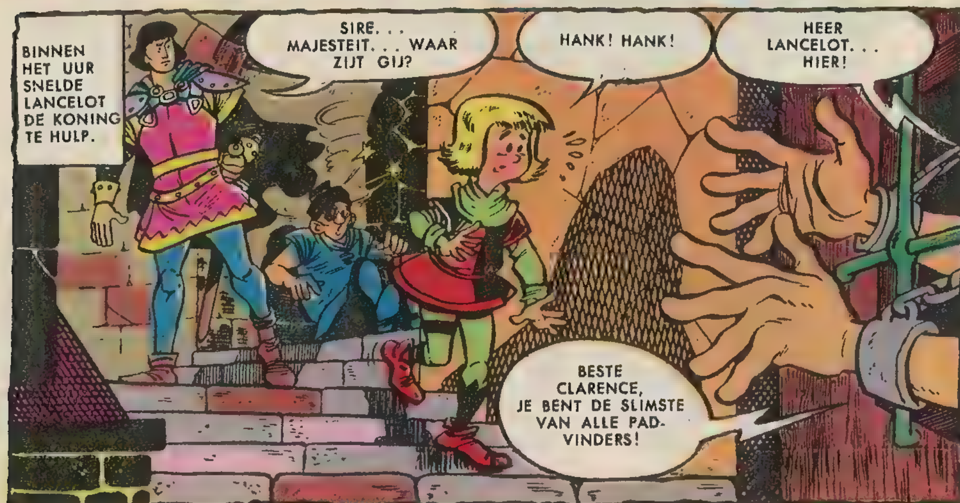

MOOI ZO. DAN MOETEN WE NU BEDENKEN HOE WE HIERUIT KOMEN.
DAT MOET VOOR JOU ALS TOVENAAR NIET MOEILIJK ZIJN!
EENS EVEN DENKEN. . .

WAT EEN TOEVAL. . . EEN VAN MIJN PADVINDERS! EVEN EEN SEINTJE GEVEN!
S.O.S.
?
!?!

HEE, DAT IS ONZE LEIDER!
?!

WAT IS DAT VOOR TOVENARIJ? JE SPREEKT TOT EEN KNAAP IN VOGELTAAL!
HIJ HEEFT DE BOODSCHAP. NU WEET CLARENCE HET GAUW.

CLARENCE, EEN BELANGRIJK BERICHT! DE KONING EN HANK ZITTEN GEVANGEN IN LONDEN! WE MOETEN LANCELOT ZOEKEN!

BINNEN HET UUR SNELDE LANCELOT DE KONING TE HULP.
SIRE. . . MAJESTEIT. . . WAAR ZIJT GIJ?
HANK! HANK!
HEER LANCELOT. . . HIER!
BESTE CLARENCE, JE BENT DE SLIMSTE VAN ALLE PADVINDERS!

WE GINGEN TERUG NAAR CAMELOT. DE KONING HAD ZIJN LES GELEERD EN WERD EEN GOED VORST. IK VIEL IN SLAAP EN TOEN IK WAKKER WERD ZAT IK WEER IN DE WERKPLAATS IN CONNECTICUT!
EEN MERKWAARDIG EN BOEIEND VERHAAL, MENEER!
EINDE

de legende van de Klokkenberg

OP EEN DAG KOMT EEN JONG FRANS MEISJE, JEANNE DELAGE, AAN IN HET ALPENDORP VERDORS...

O, WAT ZIET HET ER HIER LEUK UIT! IK GA METEEN MIJN KANS WAGEN!

JEANNE WIL PROBEREN EEN BAAN ALS SKILERARES TE KRIJGEN IN EEN VAN DE HOTELS.

ZE NEEMT NU DEEL AAN DE JAARLIJKSE SKI-KAMPIOENSCHAPPEN. ALS ZE DIE WINT, MAAKT ZE EEN GOEDE KANS OP EEN DERGELIJKE BAAN.

ER WACHT EEN SLEE OP HAAR OM HAAR NAAR HOTEL MIRONNE TE BRENGEN, MAAR...

NEEMT U MIJN BAGAGE MAAR MEE. IK KOM LATER. IK GA EEN KIJKJE NEMEN OP HET WEDSTRIJD-TERREIN.

TEGEN DE TIJD DAT ZE DAAR AANKOMT, WACHT HAAR ECHTER EEN VERRASSING.

DAT IS MIJN NEEF MICHEL! WAT DOET HIJ HIER?

JEANNE WEET NIET WAT ZE ZIET. VOOR ZOVER ZIJ WEET WERKT HIJ OP EEN REISBUREAU IN PARIJS...

EN ZO...

MICHEL! WAT EEN VERRASSING! HEB JE HET AL GEHOORD: IK DOE MEE AAN DE KAMPIOENSCHAPPEN!

MAAR TOT JEANNES VERBAZING..

HET SPIJT ME, JUFFROUW! U VERGIST ZICH; IK KEN U NIET!

AL GAUW IS HIJ VERDWENEN TUSSEN DE MENSEN.

IS ER IETS, JUFFROUW? KAN IK HELPEN?

NEE, HET IS AL GOED. IK HEB ME VERGIST, DENK IK.

OP WEG NAAR HET HOTEL...

HET KAN MICHEL NIET GEWEEST ZIJN..SOMMIGE MENSEN HEBBEN TENSLOTTE EEN DUBBELGANGER. EEN VREEMD BEGIN VAN MIJN VAKANTIE.

SPOEDIG IS DE VREEMDE ONTMOETING WEER VERGETEN. HOTEL MIRONNE IS LUXUEUS EN MENEER DUPONT, DE DIRECTEUR, BEGROET HAAR PERSOONLIJK.

JUFFROUW DELAGE, WELKOM IN ONS HOTEL. UW KAMER IS AAN DE ACHTERZIJDE, MAAR ZEER GERIEFLIJK. U DOET DUS MEE AAN DE WEDSTRIJDEN?

JA, MENEER.

WANNEER ZIJ HAAR KOFFERS UITPAKT, KOMT IEMAND OVER HET BALKON HAAR KAMER BINNEN.

WAT! JIJ HIER?

DEZE KEER WAS ER GEEN VERGISSING MOGELIJK.

MICHEL! DUS JIJ WAS HET TOCH! MAAR WAAROM DEED JE DAN ALSOF JE ME NIET KENDE?

TUT TUT, KALM AAN! GUN ME EVEN DE TIJD OM ALLES UIT TE LEGGEN!

HET IS ALLEMAAL ERG GEHEIMZINNIG EN MICHEL LACHT ALLE VRAGEN VAN JEANNE WEG.

IK WAS EVEN VERBAASD ALS JIJ TOEN IK JE ZAG. IK HEB HIER EEN UITERST GEHEIME OPDRACHT. IK WIL NIET DAT JIJ ER LAST MEE KRIJGT.

HET SPIJT ME, JEANNE. MEER KAN IK JE NIET VERTELLEN. ZORG JIJ NU MAAR DAT JE WINT, DAN KUN JE ZOVEEL BAANTJES KRIJGEN ALS JE WILT.

IK MOET NU NAAR DE KLOKKENBERG. IK ZIE JE NOG WEL ALS IK TERUGKOM. EN DENK ERAAN: JE KENT ME NIET.

EN WEG IS HIJ. LATER VERMAAKT ZIJ ZICH MET DE ANDERE GASTEN, MAAR ZIJ MOET STEEDS AAN MICHEL DENKEN...

IK MOET ME CONCENTREREN OP HET KAMPIOENSCHAP, MAAR MICHEL IS NIET ZO MAAR VAN MIJ AF!

PLOTSELING WORDT HET DOODSTIL IN HET HOTEL. HOOG OP DE HELLINGEN VAN DE KLOKKENBERG, IN DE RUÏNES VAN EEN OUD KLOOSTER...

KLING

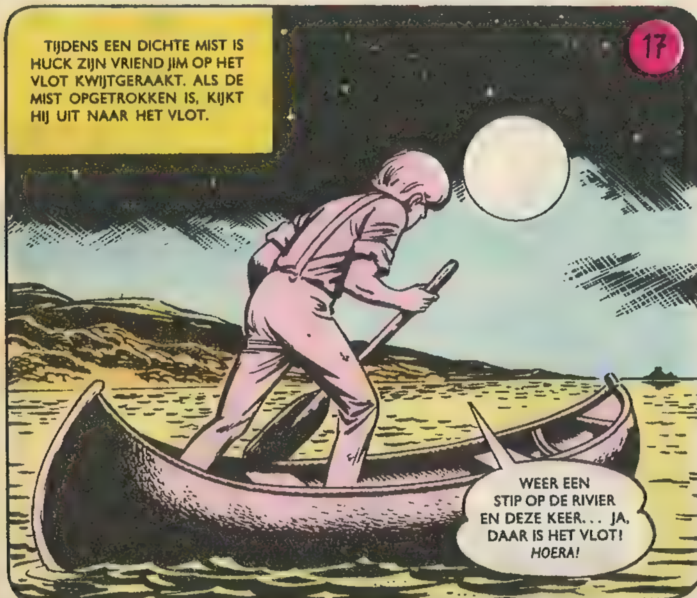
KLANG

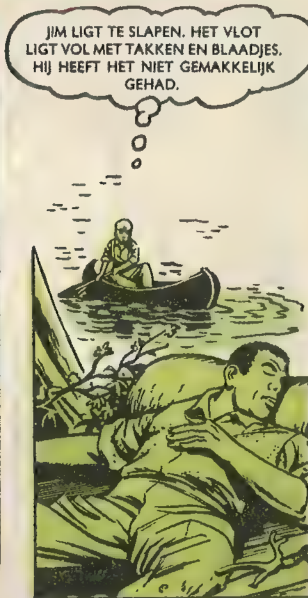
TERWIJL HET NAARGEESTIGE KLOKGELUI DOOR HET DAL GALMT, STAART IEDEREEN ONTZET NAAR BUITEN...

WAT IS DAT? WAAROM KIJKEN JULLIE ALLEMAAL ZO VERSCHRIKT?

ZIJ KAN NIET WETEN DAT HET KLOKGELUI TE MAKEN HEEFT MET HET GEHEIM VAN MICHEL. EEN GEHEIM DAT HAAR HET VERBLIJF IN VERDORS NOG LANG ZAL DOEN HEUGEN.

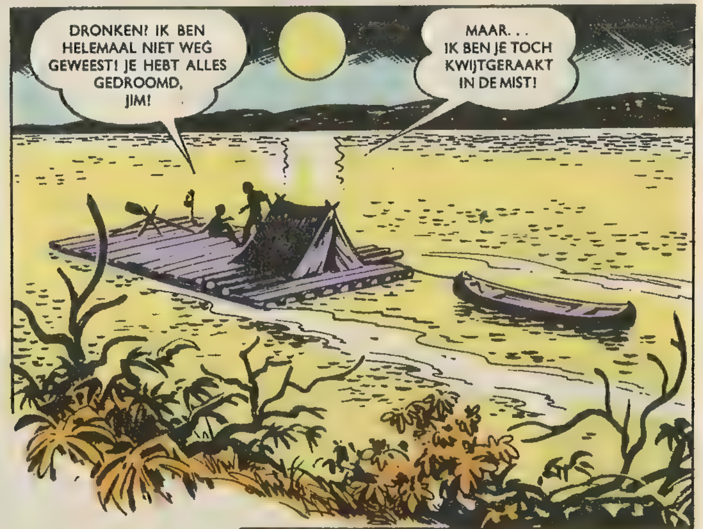
Huckleberry Finns

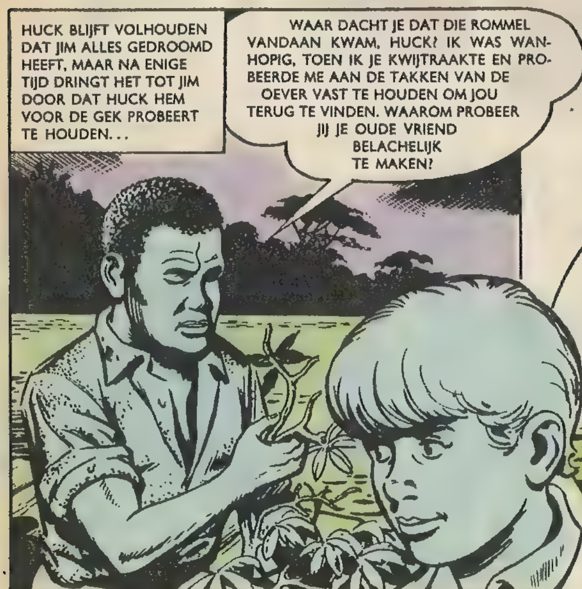

avonturen door Mark Twain

Reuzentankwagen

De grootste tankwagen, die ooit op spoorrails heeft gereden, is sinds korte tijd in Amerika in gebruik. Deze reusachtige kolos, die een lengte heeft van ruim dertig meter, is ontworpen en gebouwd door de firma General American Transportation in Chicago. Hij doet op het ogenblik dienst als een soort rijdend laboratorium; er worden allerlei proeven mee genomen en aan de hand van de uitslag daarvan zal beslist worden of er meer van deze reuzentankers zullen worden gebouwd. De foto toont de reus op een station in Chicago; om een goed idee te krijgen van zijn enorme maten is er een tankwagen van gangbare afmetingen naast geplaatst.

Bedtijd

Flamingo's maken altijd een wat verwaande en hooghartige indruk en deze groep probeert krampachtig zijn waardigheid te behouden ondanks het feit dat hij opgejaagd wordt door drie meisjes. Gelukkig gebeurt dat opjagen alleen maar voor eigen bestwil van de dieren, die gedurende de winter de nacht in een verwarmde stal moeten doorbrengen. Onze foto werd deze winter genomen in de Whipsnade-dierentuin in Londen, waar drie vrouwelijke oppassers de prachtige vogels naar hun stal brengen. Op hoge, ranke poten wippen de dieren voor hen uit, op weg naar bed.

Map en Moppie

LATEN WE NAAR HUIS GAAN. HET BEGINT TE REGENEN!
WELNEE! WE SPELEN GEWOON DOOR!
MIS POES! NU IS HET MIJN BEURT!
DAT IS HET VOORDEEL VAN LANGE BENEN!
HELP! WAT MOET DAT SCHAAP HIER?
BÈÈÈ
DAT KOMT ERVAN ALS JE ZULKE LANGE BENEN HEBT!
BEST MOGELIJK, MAAR WIE IS ER AANSTONDS HET EERST THUIS?!
ZE HEEFT MIJN JAS MEEGENOMEN!
LATER...
GOED DAT JE ZULKE LANGE BENEN HEBT! DANK ZIJ JOUW JAS BEN IK DROOG! WAAROM GA JE NIET NAAR BINNEN?
BRRR! MIJN SLEUTEL ZIT IN DE ZAK VAN MIJN JAS!

DE MAN VAN STAAL

ARCHIE TREKT ALLE PALEN LOS...
ZE VERMOEDEN NIETS...
ARCHIE LAAT HET PODIUM WANDELEN!
NIEMAND IS ZO MACHTIG ALS HIJ!

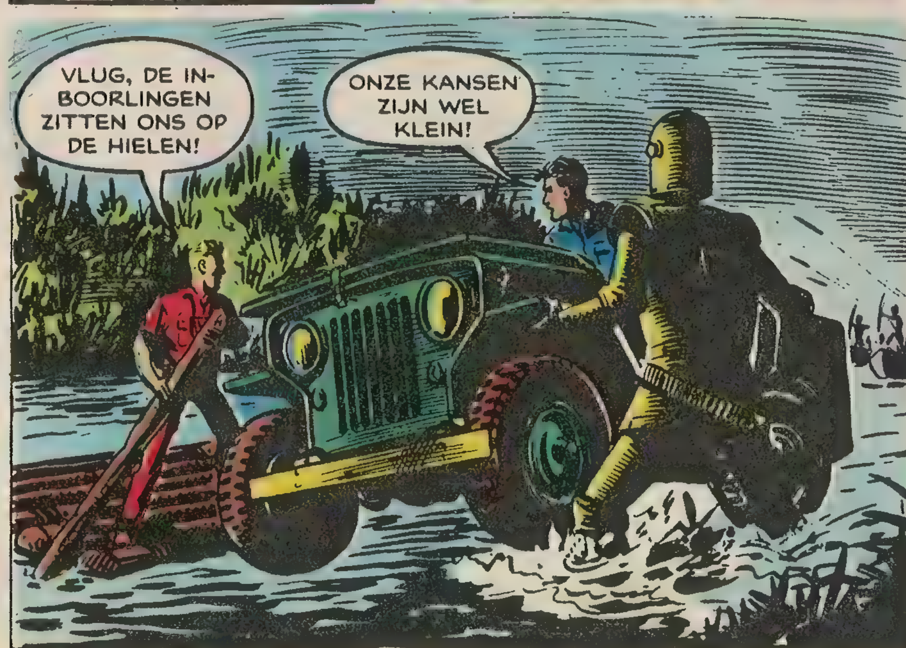

MAAR EVEN LATER...
ARCHIE GAAT DE RIVIER IN!
HOUD HEM TEGEN!

VIA ARCHIES MICROFOON ZEGT TED:
ARCHIE GAAT OP REIS. VAARWEL, MIJN VOLK!
PAS OP! DE INBOORLINGEN ZIJN WOEDEND!

BRENG ONZE TOVENAAR TERUG!

EVEN LATER...
ZET ME VLUG NEER, DAN GAAN WE ER VANDOOR!
DE BLANKE MAN STEELT ARCHIE!

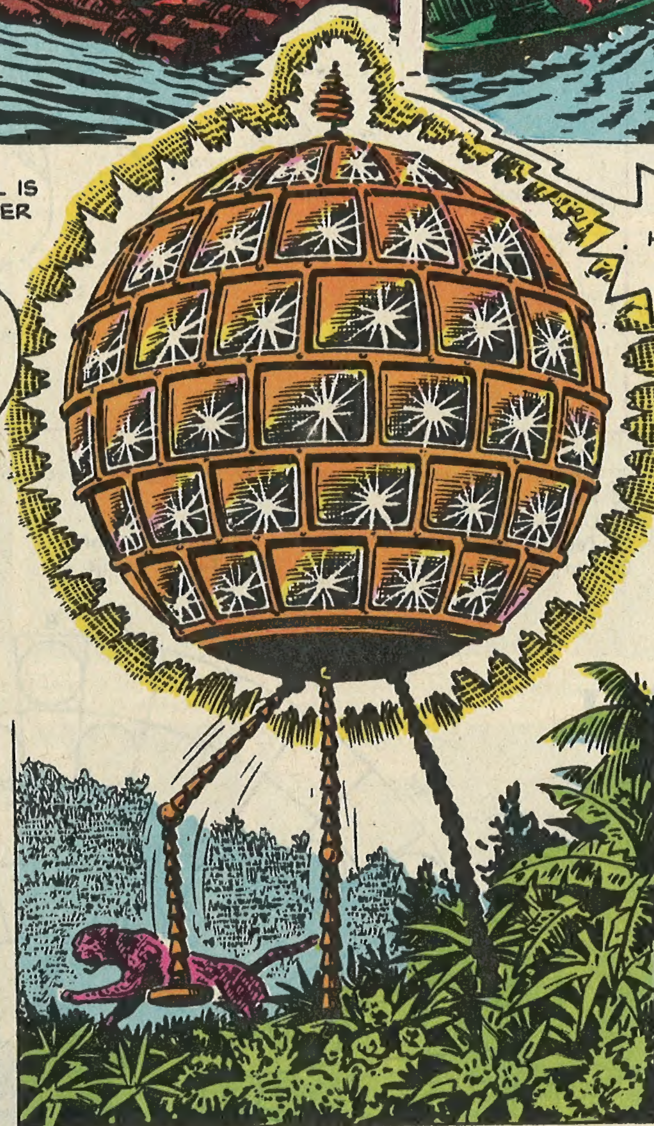

KEN WACHT HEN OP...
ARCHIE, TIL DE JEEP OP HET VLOT!
TED! HIERHEEN!

VLUG, DE INBOORLINGEN ZITTEN ONS OP DE HIELEN!
ONZE KANSEN ZIJN WEL KLEIN!

ARCHIE, BLOKKEER DE RIVIER!
WAT BEN JE VAN PLAN, TED?

ARCHIE GOOIT EEN MASSA TAKKEN VOOR DE NADERENDE KANO'S.

DE VOLGENDE MORGEN...
WE NADEREN DE PLAATS WAAR DE GOUDEN MANNEN ZICH BEVINDEN.
MOOI ZO. IK VRAAG ME AF WAAR DIE VREEMDE BOL INTUSSEN UITHANGT.

DE BOL IS NIET VER WEG...
ZETA AAN OMEGA! HEBBEN DAL BEREIKT... DALEN ER NU IN AF...

DE POTEN WORDEN INGETROKKEN...

...EN ALS EEN ENORME VOETBAL ROLT DE BOL HET DAL IN...

OP DAT OGENBLIK...
HET BOS IS WEG! ALLES IS KAAL! WAT IS HIER IN VREDESNAAM GEBEURD?!

wie puzzelt er mee?

Oplossingen van de puzzels uit het vorige nummer

Raadsel

Meeuw, leeuw, zeeuw, geeuw, eeuw.

Visitekaartje

WINKELIER

Touwtrekken

1 — C; 2 — D; 3 — B; 4 — A.

Antwoorden Wereldquiz van bladzijde 22

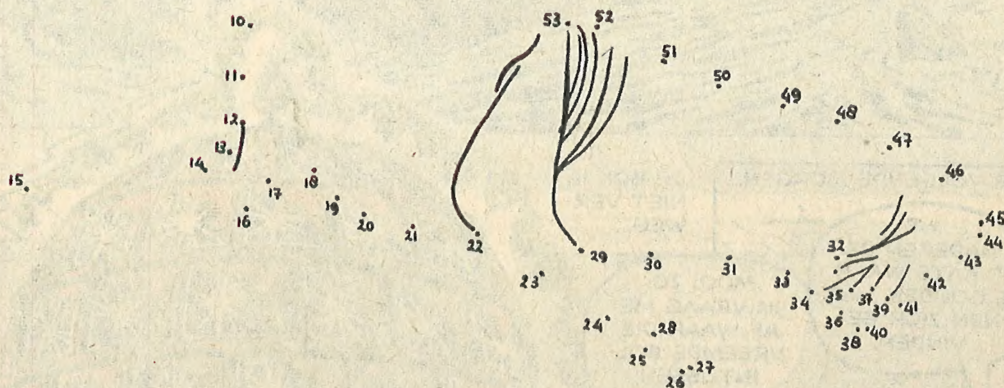
1 Koraaldiertjes
2 Hawaii
3 John Glenn en Joeri Gagarin
4 A. Voorrangsweg
  B. Nadering voorrangsweg, -kruising of -splitsing
  C. Kruising met een weg die geen voorrang heeft
5 Hunnebed
6 Varken
7 Kroon, rijksappel en scepter
8 Toyota Corona
9 Microscoop
10 1. Zweden
  2. Nederland
  3. België
  4. Engeland
  5. Japan
  6. Verenigde Staten
  7. Zwitserland

WELK DIER IS DIT?

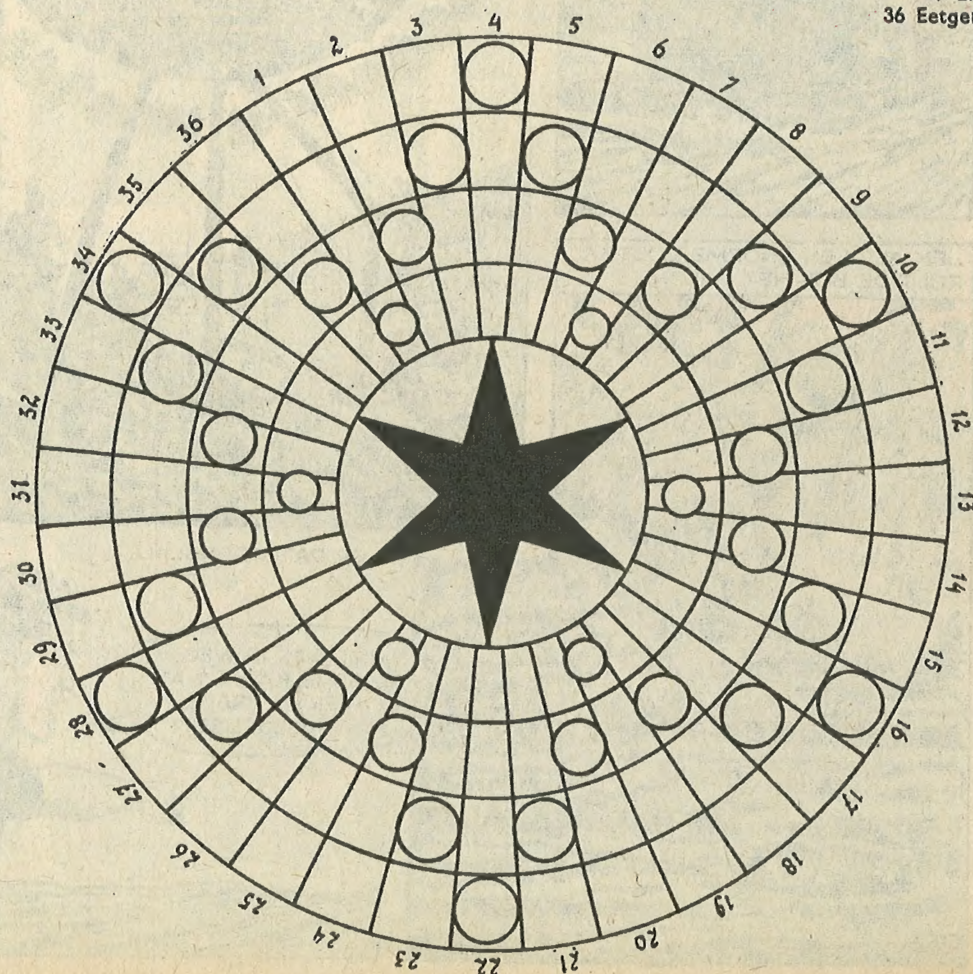
Verbind de punten van 1 tot en met 64 door een lijn en je hebt het gevraagde dier.

STERPUZZEL

In deze puzzel moeten woordjes van vier letters van buiten naar binnen toe worden ingevuld; je vindt de omschrijvingen hieronder. De letters, die in de cirkeltjes komen te staan, vormen, gelezen van 1 t/m 36, een wijze raad, die je vooral in het verkeer ter harte moet nemen.

1 Salaris
2 Iets dat men veroverd heeft
3 Grasachtige duinplant
4 Slaginstrument
5 Klooster, onder bestuur van een abt (of abdis)
6 Voorwerp, waarin bloemen worden gezet
7 Langwerpige peulvrucht
8 Romantisch volksverhaal uit vroeger tijd
9 Rij- en trekdier
10 Vlijt
11 Vlug
12 Rustig, kalm
13 Kwaad
14 Dure zitplaats in de schouwburg
15 Zachtharig dierevel
16 Ronde peulvrucht
17 Nobel
18 Spaanse landvoogd
19 Uitgedorste korenaren
20 Voorwerpje, waarop garen is gewonden
21 Plezier
22 Vertrek van grote afmetingen
23 Rad
24 Uiting van vrolijkheid
25 Tegenspoed
26 Een klein beetje
27 Uit hop en gerst gebrouwen drank
28 Edel metaal
29 Zure vloeistof
30 Teken, bewijs
31 Achtpotig dier
32 Rivier in Duitsland
33 Heel warm
34 Ovale, meestal metalen tobbe
35 Lied
36 Eetgerei

Alona Wildebras

ALONA EN DE ANDERE MEISJES VOLGEN EEN CURSUS EERSTE HULP AAN DRENKELINGEN. MAAR ALONA VINDT DAT ZE DAAR AL GENOEG VAN WEET...

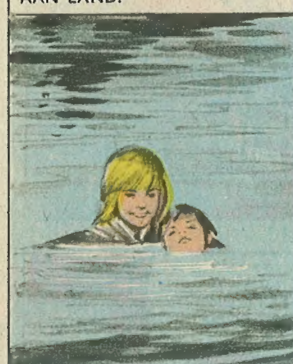

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Abonnementsprijs: 30 cent. Losse nummers: 40 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.